

16. Let

Lara sledovala moře ubíhající pod nimi a přemýšlela, co se vlastně stane s Nicole, až tahle výprava skončí. To drobné tiché děvče, stále otřesené šokem z vraždy svých rodičů, s ní přece nastalo zůstat nemohlo, v tom měl Zip pravdu. Měla by ji snad tedy dovést zpět do Marseille a předat příslušným úřadům? Nevěděla proč, ale tato myšlenka se jí také jaksi nezamlouvala. Neslyšně si povzdechla. Z dalších úvah ji vytrhl Mikův hlas, nyní již přece jen o něco klidnější.

„A kam přesně letíme? Na obzoru už vidím pevninu.“

„Opravdu?“ zamžikala Lara před sebe, „Máš pravdu! Ale obávám se, že přesné místo ti neřeknu. Zatím leť rovně, řeknu ti, kdybys musel změnit směr.“

Mike pokrčil rameny a s mírně nechápavým výrazem se dál soustředil na řízení letadla. Lara věděla, že by bylo zbytečné a nedůležité vysvětlovat mu, proč mu nemůže říci konkrétní destinaci, protože sama tušila pouze směr. Směr, kterým musela postupovat, aby se dostala k dýce. Byla si tím jistá, ten pocit měla už od chvíle, co musela artefakt vydat Bannersonovi. A ten měl také někam naměřeno. Na to, kam ho dýka vede, měla Lara také svou teorii – nepochybně na místo jejího nálezů a... že by k té zmiňované druhé dýce? To se jí moc nezdálo, uvědomila si totiž, že takovéto rituální zbraně rozhodně nebyly v párech. Jak na ni tedy onen neznámý kupec mohl přijít? Vymyslel si to? K čemu by mu ale bylo posílat Bannersona na Yucatán, když chtěl artefakt od něj koupit?

Zatím si na tuto otázku odpovědět nemohla, zato se jí v hlavě vynořila další: Proč ji a Bannersona dýka přitahuje? Co s ní mají udělat? Kam je vede? Možná by bylo lepší se na to místo dostat dřív než Bannerson a počkat si tam na něj, bude to přece tím samým směrem. Ale kde?

Jak tak přemítala, uvědomila si, že si bezděky pohrává s amuletem, zavěšeným na krku. Uchopila ho do dlaně a zadívala se na něj. I on byl pro ni zdrojem mnoha otázek. Nicole zahlédla jeho zlatý záblesk a probudila se ze své dosavadní strnulosti, připomínající téměř trans. Lara ji nechala, ať si ho vezme do ruky, byla to totiž nejspíš jediná věc, která dokázala upoutat dívčinu pozornost. Sledovala ji, jak ho pomalu obrací v prstech a tváří se při tom tak soustředěně, že jí naskočila drobná vráska mezi obočím.

Mike to nevnímal, věnoval se řízení a sledoval, jak právě přilétávají nad pevninu. A pak najednou z místa hned vedle něj, tam, kde seděly Lara a Nicole, vyšlehl oslnivý záblesk světla, tak prudký, že musel zavřít oči. Když je otevřel, po těch dvou už nebylo ani stopy. Srovnal dráhu letadla, porušenou, když leknutím trhl knipletem, a zděšeně hleděl na sedadlo, na kterém ještě před chvílí ty dvě byly. Váhavě zvedl paži a pomalu ji k tomu místu natáhl, jako by se chtěl přesvědčit, jestli nejsou jen neviditelné. Jeho ruka ovšem nahmatala jen vzduch.

Nechápal to a byl vyděšený, ale pak pohlédl před sebe na blížící se pevninu a pomalu se uklidňoval. Bylo mu vlastně jedno co se stalo, dokud mu to nebude dělat problémy. Poté mu vytanulo na mysli, že to naopak jeden problém vyřešilo – Lara zmizela a on by teoreticky mohl letět domů. Jediný pohled na ukazatel paliva mu to ale rozmluvil. V tom spěchu, ve kterém odlétali, neměl čas natankovat, a z předešlého letu mu už mnoho paliva nezbývalo, proto by teď nanejvýš rozčilený, ale ne překvapený, když zjistil, že zpět už to v žádném

případě letadlo nezvládne. Zamračil se a chtě-nechtě namířil stroj níže, aby si mohl vybrat vhodné místo k přistání.

Neuběhly snad ani dvě minuty, když se oslnivý záblesk objevil znovu. Tentokrát cukl knipletem snad ještě více než předtím a otřel se podvozkem o koruny stromů. Když stroj vyrovnal, otočil se zděšeně doprava, aby si potvrdil děsivou myšlenku, totiž že Lara s Nicole jsou zase zpět. Zaklepal hlavou, jako by doufal, že se z toho bláznivého snu probudí, nic se však nestalo.

Lara si ho vůbec nevšímalá, zrovna se totiž rozplývala, nad svou malou společnicí.

„Nicole, ty jsi zlatá, jsi to nejchytřejší děvče na světě, abys věděla!“ Pak jako by si náhle něco uvědomila, naprosto změnila svůj postoj: „Ale ať už tě nikdy znovu nenapadne použít ten amulet, jen tak, aniž bys mi to dala předem najevo! Víš, co se nám mohlo stát?“ Její přísný tón ovšem dlouho nevydržel: „Ale stejně jsi zlato...“

„Mů – můžeš mi vysvětlit, co se to děje??“ nevydržel to už Mike.

„Myslím, že by ti to stejně k ničemu nebylo,“ odbyla ho Lara a dodala: „A zvedni to, kus ještě poletíme.“

„A už víš aspoň kam??“

Lara se potutelně usmála: „Ano, teď už naprosto přesně.“

„To se mi nelíbí,“ mračil se George, když viděl, jak nepřírozně se letadlo jeho bratra chovalo, než se znovu vrátilo do původní polohy, „co se tam mohlo stát? Snad je Mike v pořádku.“

„Bohužel to teď nezjistíme,“ pokrčil rameny Heat, „to nejlepší, co teď můžeme dělat, je držet se jim za zády.“

Když o chvíli později uviděli další podivný manévr letadla před nimi, během kterého očesalo koruny několika stromů, George to nevydržel a zrychlil.

„Co blázníte, chlape?“ zděsil se Ray, „tahle si nás určitě všimnou!“

„To je mi jedno,“ cedil pilot mezi zuby, „jestli mu něco udělala, jestli -“

„Jestli se mu cokoli stalo, ve vzduchu to nevyřešíte,“ přerušil ho klidným hlasem Heat, „dokud nepřistanou, nebudeme dělat zbytečně ukvapené činy.“

„Vy jste asi zřejmě doteď nepochopil, že v tom letadle je můj bratr!“ rozčílil se George.

„Věřte, že pochopil, a také věřte, že nechci, aby se mu něco stalo, ale podívejte se na celou věc s klidnou hlavou – pokud by zjistila, že je sledujeme, mohl by se váš bratr ocitnout v mnohem větším nebezpečí, než je dosud!“

Až po této Heatově argumentaci George opět zpomalil, ač se zaťatými zuby. Cítil se hrozně bezmocný. A tu, kterou předtím tak obdivoval, teď nenáviděl z celého srdce.

Laro? Laro, sakra, co se stalo, to se nemůžeš alespoň zmínit, co se tam děje?“ ozýval se z Lařina headsetu znepokojený Zipův hlas, „Já vím, že nemáš ráda, když tě ruším při nějaké výpravě, ale tohle se mi opravdu nelíbí, podle tvého GPS jsi na chvíli úplně zmizla a objevila se úplně jinde, asi bych se na něj měl potom doma kouknout, jestli je v pořádku...“

„Zipe, buď v klidu,“ zastavila jeho příval slov Lara, „jsem v pořádku a GPS taky, opravdu jsem byla na chvíli jinde.“

„Počkej, jak to myslíš, proč mi to prostě nevysvětlíš?“

„Možná proto, že si to sama vysvětlit neumím,“ zavrtěla lehce hlavou, „můžu ti říct jen to, že se to stalo ze stejného důvodu, jako když jsem se náhle dostala z bouře o tisíce kilometrů dál na Kajmanské ostrovy.“

„Jo, to mi taky přišlo dost divný,“ souhlasil Zip.

„No tak fajn,“ odhodila si Lara pramínek vlasů z obličeje, „pěkně jsme si popovídali a teď už neruš, jo?“

„Rozkaz, lady!“

„Tak tímhle sis podepsal rozsudek smrti, počkej, až se vrátím!“

„Čekám, ani nedutám,“ zasmál se.

„Ale dutáš, dutáš, a jak!“ oponovala mu Lara. Poté pohlédla z okna. „Tak ale už opravdu konec, ano? Jsme skoro na místě. Miku,“ obrátila se na pilota, „chystej se k přistání.“

„A vida,“ ukázal Ray před sebe, „zdá se, že tentokrát už to s tím přistáváním myslují vážně.“

„To ano,“ pokývala hlavou George, „ta travnatá plocha před nimi je k přistání dostatečně velká, i když ne příliš rovná. Ale všude kolem je jen prales, kam se vůbec chystají?“

„Rozhodně ne na piknik,“ ušlíbl se Heat, „začněte pomalu klesat.“